MOTOCICLISM

Constantin Cantacuzino învingător în cea de a doua întâlnire româno-daneză

Soerensen a pierdut din cauza unui defect

A doua reuniune motociclistă danezo-română, disputată Miercuri după amiază pe velodromul Moto clubului român, s'a soldat cu victoria reprezentanților noștri, cari s'au clasat în primele trei locuri.

Soerensen, a fost învins dar, nu a cedat pe adevărata lui valoare, ci datorită unui defect la cutia de viteze. Pana a intervenit în cursul celei de a doua serii, când danezul conducea dansul. Până în acest moment, el dominase cu autoritate, lotul opus, confirmând în totul, excelenta lui clasă. Ghinionul l'a împiedicat să-și traducă în fapt superioritatea manifestată și, de acest lucru au profitat alergătorii români cari s'au clasat, de rândul acesta, în ordinea adevăratei valori.

Victoria a revenit lui Constantin Cantacuzino, actualmente fără îndoială, cel mai bun dintre motocicliștii români. Destul de precis pe virajuri și foarte rapid pe liniile drepte, simpaticul «Bâzu» a isbutit în sfârșit, să facă dovada vastelor lui posibilități și, aceasta cu toate că mașina nu a răspuns comenzilor, cu docilitatea de altădată.

Cantacuzino a concurat Miercuri în mare campion și suntem convinși că, dacă nu ar fi fost handicapat de lipsa de randament a mașinei, danezul Niels Soerensen nu ar fi putut dobândi nici măcar titlul de câștigător moral al întrecerii.

Cum s'au petrecut însă lucrurile, este absolut indispensabil să considerăm pe Soerensen, drept învingător moral. A realizat cel mai bun timp al zilei și a câștigat cu destulă autoritate, două din cele trei încercări ale competițiunei. In plus, conducea alergarea, în momentul defectării schimbătorului de viteze. Scos din cursă, în cea de a doua serie, Soerensen, nu a putut reface terenul pierdut, astfel că a trebuit să se resemneze cu un punctaj ce-l situiază la locul al patrulea în clasamentul general.

Scuzele aduse învinsului nu scad cu nimic din meritele învingătorului. Constantin Cantacuzino învingând pe Nicolae Ionescu-Cristea, în condițiuni nu prea favorabile lui, și-a pus, în mod serios candidatura, la titlul de crack al pistei românești. Este sigur că, abia acum, polisportivul alergător și-a găsit carburația și poziția care corespunde posibilităților lui.

Nicolae Ionescu-Cristea, cel de al doilea clasat în cursa de Miercuri, s'a prezentat în plenitudinea bunelor lui mijloace. A găsit însă în Cantacuzino, un om mai bun și, mai presus de toate, un alergător decis să câștige, indiferent de prețul eforturilor. Deși învins, Ionescu-Cristea care a acceptat în ultimul moment să concureze, rămâne un element de valoare, căruia îi sunt deschise largi orizonturi. Păcat că nu știe să-și apere interesele cu mai multă sportivitate. Comportarea lui, în afară de cursă, este cu atât mai surprinzătoare cu cât în întrecerile motocicliste difuzează o inteligență puțin obișnuită.

Ilie Rase clasându-se al treilea, cu un avantaj minim asupra lui Soerensen a confirmat impresia bună ce ne-a lăsat de câteori s'a prezentat la steag. Incă imperfect acomodat cu mașina și nu destul de bine pus la punct cu antrenamentul, Ilie Rase este alergătorul capabil să ajungă, în viitor, la nivelul consacraților desăvârșiți.

Inainte de a descri, felul în care au decurs alergările zilei, vom insista puțin asupra reuniunei în general.

Organizarea furnizată de Moto clubul român a fost la înălțimea reputației acestei grupări de elită. Probele s'au desfășurat în condițiuni perfecte și în fața unei suficiente asistențe. Pentru o zi de lucru nu se putea pretinde mai mult. Cei aproape 3000 spectatori au urmărit cu vădit interes, duelurile dintre Cantacuzino și Soerensen și dintre Cantacuzino și Ionescu-Cristea.

Deasemenea au pasionat, în cel mai înalt grad, disputele amatorilor în care, Mihail Cibianu și Constantin Ignat s'au întrecut în a arăta lucruri excepționale. Neașteptat de slab s'au comportat Nicolae Nicolici și Ion Tănase cari probabil nu se găseau într'una din zilele lor bune.

Reușita reuniunei a fost deplină și ea ar fi atins un punct culminant dacă Măria Sa Marele Voevod Mihai, ar fi putut s'o onoreze cu prezența. O indisposiție, din fericire fără urmări, a silit pe regescul sportiv să nu se deplaseze.

Revenind la alergarea principală a zilei, vom spune că ea a avut darul să entuziasmeze la maximum, datorită înverșunărei cu care fiecare concurent și-a apărat șansa.

Iată cum s'au desfășurat cele trei serii ale probei.

PRIMA

Startul se dă în perfecte condițiuni și Cantacuzino se pune primul pe picioare, luând un avans de câteva bune lungimi. In primul viraj însă, el lasă rolul de leader, lui Soerensen care, deși pierduse timp prețios cu schimbatul vitezelor, refăcuse repede terenul și la intrarea în linia dreaptă opusă tribunelor, el apare primul talonat de aproape de către Cantacuzino. Cursa se desfășoară în alură infernală și, timp de trei tururi, fruntașii nu lasă să le scape nici o palmă de teren. In turul al patrulea, Soerensen distanțează pe Cantacuzino, iar acesta, la rândul său, se debarasează de Ionescu-Cristea. Potoul este trecut în ordine de Soerensen, Cantacuzino și Cristea.

A DOUA SERIE

Concurenții pornesc sfoară. Cantacuzino, în dificultate, scapă ocazia de a lua conducerea, și Soerensen intră primul în viraj, având imediat în spate, pe Nicolae Ionescu-Cristea. Pe partea opusă tribunelor, Soerensen apare cu un bun avans iar Cantacuzino își ameliorase poziția, talonând pe Ionescu-Cristea. Cursa este foarte repede și cei doi români amenință serios pe danezi. In turul al doilea, Soerensen este în pană și lasă conducerea lui Ionescu-Cristea în urmărirea căruia se pune Constantin Cantacuzino. In urmă Ilie Rase mergea în alură susținută, în timp ce Voluntaru și Soerensen abandonaseră lupta.

In frunte, Cristea conduce, cu toate insistențele depuse de Cantacuzino, pentru a-l depăși. Ordinea pe parcurs se menține și după alte două tururi, fiecare concurent se mulțumește să rămână pe poziții, astfel că linia de sosire este trecută de Ionescu-Cristea, Constantin Cantacuzino și Ilie Rase.

SERIA TREIA

Ultima serie urma să decidă de partea cui va rămâne victoria, întrucât Ionescu-Cristea și Cantacuzino se găseau, după epuizarea primelor două încercări, la egalitate de puncte. Rivalitatea dintre ei a provocat oarecare nervozitate la start și de aceia plecarea nu s'a putut da dela prima încercare. A fost chiar nevoe să se acorde concurenților, un repaus de trei minute.

Cantacuzino pleacă din nou primul, urmat de Ionescu-Cristea și Soerensen. Aceasta din urmă nu întârzie să depășească pe cei doi fruntași și după un tur el este în cap și rezistă cu succes insistentelor atacuri date de Cantacuzino care, la un moment dat devenise foarte amenințător, lăsând chiar impresia că ar putea să reia conducerea. După alte două tururi, situația se clarifică. Soerensen nu mai poate fi ajuns și nici Cristea care atacase prin surprindere pe Cantacuzino, nu-și poate ameliora poziția. Astfel fiind, Soerensen, Cantacuzino și Ionescu-Cristea se prezintă la sosire, în această ordine, urmați de Ilie Rase și Constantin Voluntaru.

CLASAMENTUL

Totalizând 27 puncte, față de cele 26 ale lui Ionescu-Cristea și cele 22 strânse de Ilie Rase, Constantin Cantacuzino a ocupat primul loc în clasamentul general, înscriind la activul său, a doua victorie internațională.

Se poate spune că, în afară de Soerensen, Cantacuzino a fost cel mai bun om al lotului, fapt care i-a permis de altfel, să-și ia revanșa asupra lui Ionescu-Cristea și să-și pună candidatura la titlul deținut de acesta.

CURSA INCEPATORILOR

Alergarea deschisă concurenților începători a întrunit la plecare un lot foarte redus. Alergată pe 6 tururi, întrecerea a dat câștig de cauză lui Radu Soare căruia Nicolae Buescu i-a opus o vie rezistență.

PROBELE AMATORILOR

Trei la număr, cursele de amatori au dat loc la dispute dintre cele mai înverșunate. Constantin Ignat a câștigat la mare luptă, prima încercare, dispunând cu un infim avantaj de Ion Tănase. Ultimele două probe au văzut victoria lui Mihail Cibianu care a trebuit să se întrebuințeze la maximum spre a înfrânge rezistența lui Ion Tănase și Constantin Ignat, cari au făcut tot posibilul spre a câștiga.

REZULTATELE TECHNICE

CURSA INCEPATORILOR
6 tururi (6852 metri)

1. RADU SOARE, în 5' 07" 3/5.
2. Nicolae Buescu, în 5' 13".
3 concurenți.

CURSA AMATORILOR
6 tururi (6852 metri)

Prima probă

1. CONSTANTIN IGNAT, în 4' 20" 3/5.
2. Ion Tănase, în 4' 20" 4/5.
3. Mihail Cibianu.
concurenți.

A doua probă

1. MIHAIL CIBIANU, în 4' 21" 2/5.
2. Ion Tănase, în 4' 22" 4/5.
4 concurenți.

A treia probă

1. MIHAIL CIBIANU, în 4' 20"'.
2. Constantin Ignat, în 4' 21" 2/5.
4 concurenți.

CURSA INTERNATIONALA

6 tururi (6852 metri)

Seria primă

1. Niels Soerensen (Dan), în 4' 02" 3/5.
2. Const. Cantacuzino (Buc.), în 4' 04" 3/5.
3. N. Ionescu-Cristea (Buc.).
5 concurenți.

Seria doua

1. N. Ionescu Cristea (Buc.), în 4' 04' 3/5.
2. Const. Cantacuzino (Buc.), în 4' 09".
3. Ilie Rase (Buc.).
5 concurenți.

Seria III-a

1. Niels Soerensen (Dan), în 4' 03".
2. Const. Cantacuzino (Buc.) în 4' 08" 4/5.
3. N. Ionescu Cristea (Buc.).
4 concurenți.

CLASAMENTUL

1. CONST. CANTACUZINO (Buc). 27 puncte.
2. N. Ionescu Cristea (Buc.), 26 puncte.
3. Ilie Rase (Buc.) 22 puncte.

PEAN

Cereți la toți librarii și chioșcarii de ziare

Aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin

Lei 20
fiecare număr

Gentleman-Apaș . . .	Lei 20	Triunghiul de aur . .	Lei 20
Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes	„ 20	Izbânda lui Arsène Lupin	„ 20
Acul scobit	„ 20	Insula cu treizeci de sicrie	„ 20
813	„ 20	Piatra Miraculoasă .	„ 20
Cele trei crime . . .	„ 20	Colții Tigrului . . .	„ 20
Dopul de cristal . .	„ 20	Secretul omului invizibil	„ 20
Confidența lui Arsène Lupin	„ 20		

Lei 20
fiecare număr

Invingătorul

Schiță de EMIL IENCEK

Pe străzile Parisului, acum 2 ani, pe la începutul lunei Septembrie, se puteau citi, pe afișe cu litere mari roșii, următoarele.

„Duminică 14 cor. la orele 6 p. m. va avea loc pe motodrom, o reuniune motociclistă în care se vor întâlni parizianul Hénault și Winkson campionul Angliei".

Reuniunea se anunță extrem de interesantă. Zeci de curioși și interesați staționau în fața afișelor comentând șansele concurenților; iar controversele și discuțiile înfocate pe seama alergătorilor nu mai conteneau.

*

După ce își terminâ de aranjat motocicleta pentru a doua zi, Beaufrand se instală comod pe o dormeuză și răsfoi gazetele de după amiază cari comentau marele eveniment sportiv indicând totdeodată și locurile probabile pe cari le vor ocupa combatanții. Cât îl privea pe el, era indicat, în cel mai fericit caz, în locul al treilea; normal fiind să termine al patrulea sau al cincilea.

Mai citi câteva articole și apoi puse gazetele pe masă, stinse țigarea apăsând-o în scrumieră, și vru să se întindă să doarmă, când un uruit asurzitor, ce venea dinspre stradă, îl făcu să rămână într'un cot, ascultând. Sgomotul venea dela o motocicletă care stopa în acel moment sub fereastra lui. O recunoscu după hârâit; era motorul lui Hénault. Se întinse deci liniștit și aștepta.

Pașii lui Hénault troncăneau ner voși pe coridor. Nici nu bătu la ușă și pătrunse în cameră ca o furtună. Fața îi trăda o neliniște adâncă.

— Dar ce-i Hénault dragă, ce ai?

— Sunt pierdut Pierre, gâfâi Hénault trântindu-se pe un scaun.

— Ce spui? îl întrebă Pierre Beaufrand, din ce în ce mai îngrijorat, de starea prietenului.

— Viu dela antrenament. Englezul e formidabil. In nici o probă n'am putut sfârși mai convenabil decât la 5-6 lungimi de el. In turnante îl prind, ba chiar îl și devansez cu ceva; pe plat însă e grozav. Fuge cu vreo 140 pe oră.

— Ei și? Ce vezi neliniștitor în asta? Nu-i nimic. Te vei clasa al doilea și gata. Las'că sunt buni și 10.000 de franci în loc de douăzeci. Ehei, eu cum m'aș mulțumi și cu cinci; numai să fie...

— Cu mine e altceva. Dacă nu câștig cursa... sunt ruinat. Mă înțelegi tu Pierre, ruinat... Și ochii lui se holbară privind aiuriți în gol de unde par'că se proecta cu litere din ce în ce mai mari, fantomatice, cuvântul ru-i-nat, de care Hénault se îngrozea.

— Fă-mă să înțeleg, omule. Explică-te odată.

— Pierre dacă nu câștig, sunt pierdut. Nu-mi voi putea achita datoriile. Știi bine că am atâtea! Toate piesele, cauciucurile noui și „alcoolul" sunt luate pe credit în speranța că voi câștiga o cursă mai „grasă" Cursa dela Bordeaux, în care îmi pusesem toată nădejdea,— am pierdut-o din cauza accidentului acela stupid care putea să mă coste viața, nu numai un ghidon rupt și un cot jupuit.

Ei bine Pierre de atunci și până acum sunt 3 săptămâni, timp în care eu n'am făcut decât datorii pentrucă tot ce câștigasem precum și infimele mele rezerve le-am epuizat demult, făcând chefuri cu prietenii, — decând am devenit și eu mai cunoscut. Iar tata de vreo lună de zile nu-mi mai dă nici un chior. Zice că am ajuns „as" și că acum pot să-mi câștig singur ce-mi trebuie. N'am putut să-i explic situația, așa că a urmat o hârâială între noi, din care am înțeles că orice speranță, la vreo subvenție din parte-i, e zadarnică. Așa că vezi cum stau lucrurile. Trebue să câștig neapărat Pierre, căci de nu... Și aci Hénault se opri. Ochii lui Beaufrand se pironiră întrebători într'ai lui Hénault. Acesta lăsă capul în jos și continuă mâhnit, cu vocea scăzută.

— Dacă nu es primul pierd... motorul...

— Cum? strigă Pierre, sărind în picioare. E posibil? Motocicleta e...

— ...pe datorie, dragă Pierre, continuă Hénault adânc mâhnit. Am luat-o ca să fac reclamă casei „Sport". Cu condiția, însă, că, din trei curse alergate să câștig măcar una. Am alergat două până acum și n'am făcut nimic. Mâine e ultimul termen. Dacă nu câștig îmi ia motocicleta, pierd renumele, orice sursă de a câștiga vreun franc, simpatia publicului, mai ales a celui femenin; se va afla totul. Uite atâtea lucruri cari mă paralizează când mă gândesc. Văd eșecul lamentabil și mi-e frică de el.

— Uite ce e. Pe viață și pe moarte; muncește la maximum.

— Imposibil Pierre. A. J. S-ul meu nu fuge mai sus de 130, pe când Rudge-ul englezului, ți-am spus, e uimitor. De pe acum mă văd învins. Să nu mai fiu idolul mulțimii, să-mi pierd motorul? Pe ce voi mai alerga? E îngrozitor. Nu mă pot împăca cu ideia asta. Simt că turbez. Nu vreau, se revoltă Hénault bătând cu pumnii în masă.

— Atunci?

— Tocmai pentru asta venisem la tine. Și Hénault se apropiă misterios de Beaufrand, și, ca și când s'ar fi temut să nu fie auzit de cineva, se aplecă la urechea lui Pierre și-i șopti: există un singur mijloc; numai unul. Beaufrand își privi uluit prietenul.

— Care?

— Să-l... răsturnăm,

— A, nu! E neuman, dragă Hénault! Nu, nu se poate. Gândește-te că s'ar putea să cadă rău.

— Dar ce-mi pasă mie când sunt eu în joc. Am pierdut atâtea curse încât simpatia publicului pentru mine se clatină, e pe drojdie. Dacă nu-i dau un reconfortant, dacă nu mă reabilitez știi bine că-s pierdut. De mâine încolo pe ce voi mai alerga? Lumea va afla totul. Nu, nu Trebuie să câștig; orice ar fi eu trebuie să fiu învingătorul...

— Bine, răstoarnă-l.

— Nu eu. Tu, care ai mai puțini sorți de izbândă, mai puține șanse de a ești primul. Dacă l-aș trânti eu prea ar fi bătător la ochi.

— Hénault îmi ceri lucruri incompatibile cu voința mea; fapte pe cari eul meu le respinge. Nu, nu pot să fac una ca asta.

— Dar Pierre, cine o să știe că e intenționat?

— Nimeni, e just. Dar sufletul meu mă va ierta, conștiința mea îmi va da pace după ce-l voi ști răsturnat și poate cu vreo mână ruptă? A, nu, e ingrozitor.

— Pierre gândește-te la mine. Mă salvezi, salvezi un francez și astfel va câștiga Franța, dragă Pierre, acest nume atât de scump nouă! Și apoi tu poate vei fi al doilea; îți vei deschide astfel drum spre glorie. Vei avea șansele să te numeri printre favoriții mulțimii, vei câștiga zece mii de franci. Pierre zece mii auzi tu cum sună de frumos și în plus glorie; sunt clipe cu cari nu te întâlnești prea des în viață.

— Haide, nu mai ezita, insistă Hénault văzând că Pierre, înflăcărat de insinuările lui, era gata să cedeze. Haide Pierre, să nu-l lăsăm să ne învingă, continua Hénault cu ochii scânteind de speranțele ce-i năpădeau mintea.

— Bine. Fie... zise convins Pierre, Și câteva sticle, sosite în grabă, complectară bucuria de nedescris a lui Hénault care, luându-și prietenul de gât, țopăia în jurul lui ca ești din minți.

*

Ca în orice domeniu, în care e vorba de luptă, există și în sport un sentiment, de care sunt predominați concurenții, și care face din ei fiare ce se luptă pe viață și pe moarte. Orice umbră de umanitate sau raționament logic dispare și tronează animalele înfuriate cari luptă cu înverșunare și sunt capabile în astfel de clipe de cele mai neomenești acte. Uneori ura pentru adversar și răvna de glorie le e fatală. O întâmplare nefericită le poate amuți glasul pentru totdeauna, sau le poate lăsa urme nesterse.

Gloria, acest vis efemer, către care năzuesc oamenii, e atât de înșelătoare iar drumul până la ea, plin de spini. Și totuși oamenii gonesc nemânați de nimeni, — cu riscul vieții, — după glorie pentru ca atunci când au impresia că sunt aproape de ea, că o au, s'o vadă mai departe, pe această fată morgană. Repornesc și mai înverșunați și aleargă după ea până ce cad sleiți de puteri și, deseori, fără să se fi bucurat de ea pe deplin. In goana spre glorie unii își clădesc palate pe ruinele celor nimicite; întind banchete și își sărbătoresc victoria, peste cadavrele celor învinși. E la fel în sport ca și ori unde aiurea. La fel și Hénault își sărbătorea probabila victorie fără să se gândească o clipă la englezul căruia căzătura putea să-i fie fatală pentru toată viața. Un moment nu sta să raționeze; gândul de care era animat și îl înflăcăra era *victoria*. Gloria și banii...

*

Ora 4 după amiază; ziua 14 Septembrie 1931.

Arena era aproape plină de lume și necontenit puhoiul de oameni la intrarea pe motodrom creștea. Rețetele se anunțau fabuloase.

Se făcuse ora cinci și, cu aproximație, spectatorii se cifrau la peste 15.000. In ziua aceea motodromul cunoștea poate cea mai mare afluență de public.

Trei probe de amatori alternate cu câteva matchuri de box, precedară cursa care prezenta marea atracție.

Ora 6. Speaker-ul anunță câteva minute pauză. Spectatorii stăteau ca pe ghimpi; cele 5-6 minute li se păreau ani. In cele din urmă mult așteptatul eveniment fu anunțat: cursă internațională pe 20 ture între Franța și Anglia. Liniște adâncă domni câteva secunde. Concurenții se aliniară la start. Speaker-ul îi prezentă: culoarul întâi, James Winkson, campionul Angliei, veston roșu, motor Rudge. Un ropot de aplauze urmă și imediat 4 difuzoare gigantice intonară „God save the king",i ar lumea rămase în picioare dând onorul cuvenit.

Culoarul doi, André Hénault, campionul Parisului, veston verde, motor A. J. S. Un vuet enorm se ridică dinspre tribune. Era poate un ura amestecat cu bravo, sau... dar cine putea știi? Urmă imnul francez și o nouă nemișcare domni; apoi tribunele își reluară murmurul lor.

Fură prezentați pe rând ceilalți concurenți și ultimul era Beaufrand care purta eternul său număr 9 și ocupa, — ca niciodată, — culoarul șase — ultimul — cel din stânga.

Motoarele fură puse în mișcare. Un huruit asurzitor făcu să treacă prin public un curent electric. Lumea palpita intens și, cu ochii fixi, scânteind de senzația tare ce le-o procura acele clipe, privea cu respirația întretăiată spre cei șase cari aveau să se lanseze. Starterul ridică steagul. O fracțiune de secundă. Motoarele erau la maximum de presiune; nu se mai auzea nimic, decât o ambalare grozavă. Fanionul se lăsă și un uruit infernal, ca și când o escadră ar fi decolat, urmă și concurenții fură învăluiți într'un nor de praf. Câteva secunde și lotul de concurenți ajunse în turnantă. Pe stânga, — pe coardă, — Beaufrand; 2-3 metri înainte Hénault care luase o pornire excelentă; la dreapta lui Pierre și cu foarte puțin în urmă venea Winkson. Pièrre având în minte promisiunea dată se înfioră observând că Winkson e gata să-l depășească. Își zise că atunci era timpul; în altă turnantă poate va fi prea târziu. Erau aproape pe acelaș plan când Beaufrand își provocă un derapaj. Winkson fusese tot timpul foarte prudent și observând derapajul, — el n'a știut niciodată că a fost intenționat, — închise gazele putând astfel scăpa numai cu o ușoară atingere care îl forță să ajungă în partea de sus a pistei în continue voblări; nu-i lipsise mult să se răstoarne și cu mare greutate își redresă motorul. Beaufrand însă, deși era meșter în derapaje, derapă prea mult și fiind gata să cadă se sperie și atinse frâna. Din nefericire, în iuțeala gestului, înfrână prea tare așa că motorul îi jucă când la dreapta când la stânga, până ce scăpându-i ghidonul din mână fu asvârlit la câțiva metri iar motocicleta se rostogli de câteva ori provocând răsturnarea unui alt concurent care se afla imediat în urma lui. Un nor de praf se produse, după limpezirea căruia zăceau pe pistă doi oameni și două motocicilete. Totul se petrecuse așa de repede încât spectatorii nu avură timp să mai scoată vre-un strigăt ci rămaseră pironiți privind înspăimântați scena.

Salvarea ridică numaidecât pe nefericiți transportându-i la spital; erau mai grav răniți de cât se crezuse.

Hénault eșise primul din turnantă, Winkson al patrulea, — pierduse teren din cauza accidentului. Hénault văzându-se în cap, singur, gonea ca eșit din minți, în strigătele de bucurie ale admiratorilor săi pe cari desigur nici nu le auzea. Winkson se lungi pe motocicletă muncind la disperare. In al 6-lea tur prinse și întrecu pe un concurent. Mai avea unul și pe Hénault care îi câștigase vreo 100 de metri. Goneau nebunește. Lupta asta pe viață și pe moarte oferă un spectacol rar. Hénault, se arunca în viraje cum nu făcuse niciodată până acum. De teama de a nu fi ajuns, alerga ca un dement. Cam în aceeaș manieră și Winkson lupta din răsputeri. Își pierduse calmul său englezesc și alerga la hazard. Mai prinse încă un concurent. Câștigase vreo 30 metri; poate atât cu cât l-ar fi învins pe Hénault. Tururile se consumau vertiginos. Erau la turul 15 și situația era aceiaș ca în turul zece. Hénault înainte iar Winkson la 50 de metri. In toiul goanei, un defect surveni la motorul lui André Hénault; nu mai fugea la fel. Winkson se apropia văzând cu ochii. Distanța se micșora simțitor iar publicul privea cu necaz cum se spulbera munca lui André.

I se „înecase" motorul, se simțea că paralizează când văzu că nu-i fuge mai sus de 100-110. Pompă ulei, umblă la carburator, se fripse de cilindru, — nimic; motocicleta gonea insuficient. Winkson se apropiă până la vreo 15-20 metri. Hénault în disperarea lui făcu ultima încercare. Schimbă dintr'a treia într'a doua, și deschise gazele la maximum; apoi cât ai clipi din ochi schimbă imediat în viteza treia și... extaz în întreaga arenă; motorul își recăpătă iuțeala. Winkson era la mai puțin de 10 metri. Luptau din răsputeri. Stadionul era un urlet infernal. Lumea se sculase în picioare și urmărea palpitând fazele cursei. Hénault și Winkson fugeau ca niște descreerați. Ultimele două ture se scurseră într'un delir; spectatorii cu eftele contractate, nervoși, țipau; haide, Hénault, haideeee... nici ei nu știau ce le mai eșea din gură. Și turul 20 se termină cu victoria lui André Hénault. Zbierete, aplauze, pălării strivite, vacarm.

Fu purtat pe sus, triumfător. Se simțea în al șaptelea cer; salvase onoarea Franței dar... și pe a lui, De acum, casele de motociclete se vor bate să-i pună la dispoziție motoare ca să alerge.

Va fi „asul" așilor; va avea bani și glorie, — își împlinise visul. Invinsese doar pe imbatabilul Winkson. Și în ochii lumii pe drept. Poate că și el înclina să creadă astfel, devreme ce Winkson nu căzuse. La sărmanul Pierre Beaufrand n'avea timp să se gândească.

Invinsese.

CICLISM

Ionel Frize, Gheorghe Negoescu și Antonescu învingători

Cursele cicliste organizate Miercuri după amiază, pe velodrom, de către formațiile «Aquila» și «Velo club român», ar fi cunoscut un desăvârșit succes, dacă alergarea principală a zilei, nu ar fi fost scurtată, în momentul cel mai puțin ridicat pentru acest lucru.

Această alergare, hotărâtă pentru 10 tururi și deschisă tuturor concurenților, avea caracter de handicap, alergătorii corifei dând adversarilor un avans de 50 metri.

FRIZE A INVINS PE SIMIONESCU

Matchul de viteză, dintre Ionel Frize și Constantin Simionescu, disputat pe distanță de 500 metri, s'a sfârșit, conform prevederilor noastre, cu victoria celui dintâi.

NEGOESCU UN CAȘTIGATOR NOROCOS

Cursa de semi-fond alergată sub formă de handicap, s'a desfășurat în condițiunile mai sus pomenite și pe urma lor, a profitat Gheorghe Negoescu, care pe drept cuvânt, poate fi considerat drept un câștigător norocos. Ionel Frize a ocupat locul al doilea, după'ce arătase îndeajuns că victoria nu-i putea scăpa, în cazul când alergarea ar fi numărat 10 tururi. Al treilea s'a clasat Nicolae Steplea.

INSFARȘIT MARIN SAVULESCU

Tot pe 6 tururi s'a alergat și cursa de semi-fond a alergătorilor de a doua și a treia categorie.

La demarajul final, Marin Săvulescu, în mare ascendent de formă, a întrecut pe Romulus Antonescu, după care sfârșea puternic, Victor Ghițescu.

REZULTATELE TECHNICE

MATCH DE VITEZA, 500 m.

Seria I-a

1. Const Simionescu (V.C.R.G.)
2. Ionel Frize, căzut.

Seria II-a

1. Ionel Frize (V.C.R.G.)
2. Const. Simionescu.

Câștigat ușor.

FINALA

1. IONEL FRIZE (V.C.R.G.);
2. Const. Simionescu.

Câștigat sigur.

SEMI-FOND (handicap)

1. GHEORGHE NEGOESCU (A), a parcurs 6852 metri în 11' 38";
2. Ionel Frize (V.C.R.G.);
3. Nicolae Steplea (V.C.R.G.).

10 concurenți.

Semi-fond cat. II și III

1. MARIN SAVULESCU (V.C.R.G.);
2. Romulus Antonescu (A.);
3. Victor Ghițescu (V.C.R.G.).

6 concurenți.

LAVAL